

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.132/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe; eljáró képviselő: dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	helység1 Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránti közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 10.K.701.313/2024/12. számú ítélete

Í T É L E T:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2019. szeptember 1. napjától a helység1kerület1 Rendőrkapitányság állományában járőrparancsnok beosztásban teljesített szolgálatot, szolgálatteljesítési helyeként helység1 területe került meghatározásra.

[2] A felperes a 2021. április 06-tól 2023. szeptember 11-ig terjedő időszakban (a továbbiakban: peresített időszak) az eredeti beosztása mellett rendszeresen más, abba nem tartozó feladatokat végzett (pl. szolgálatirányító parancsnoki feladatkör és ennek részfeladatai teljes ellátása, annak adatszolgáltatási vetülete, statisztikai adatszolgáltatás, kiemelt és rendkívüli eseményekkel kapcsolatos jelentéstétel), amely feladatok ellátásáért megbízási díjban nem részesült. Az e tárgyban előterjesztett szolgálati panaszát helység1 rendőrfőkapitánya a határozatszám1 számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[3] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2021. április 26-tól 2023. szeptember 11-ig terjedő időszakra (az ellátott feladatok volumenétől függően, részydőszaki bontásban a rendvédelmi illetményalap 50-70-100 %-nak alapulvételeivel) 502.450 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját, valamint (5) bekezdését jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek bruttó 502.450 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Ítéletének indoklásában rögzítette, hogy a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú melléklete önálló beosztásként jelöli meg a járőr, járőrvezető, járőrparancsnok, szolgálatparancsnok beosztásokat, melyből kifolyólag azokat önálló munkakörként kell kezelni. Az, hogy egy alacsonyabb szintű vezetői rendelkezés kötelezi a járőrparancsnokot különböző feladatok ellátására, nem jelenti azt, hogy valamennyi feladat a járőrparancsnok munkaköri feladataiként a munkakör alapfeladatai közé sorolódik; a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség. A szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (továbbiakban: 14/2017. ORFK utasítás) II. fejezet 3. pontja rendelkezik a szolgálatparancsnok szolgálatának tervezése és ellátása felől, ezzel szemben a járőrparancsnoki feladatkörnél korlátozott a felelősség előírása, és kevesebb

adminisztrációs és jelentéstételi kötelezettség mellett teszi kötelezővé az adott szolgálat járőreinek helyszíni koordinálását.

[5] A meghallgatott tanúk (a felperes szolgálatirányító parancsnoka, valamint járőrparancsnok társa) igazolta a többletfeladatok ellátását, megerősítették, hogy a szolgálatirányító parancsnoki feladatkör a járőrparancsnokihoz képest magasabb terheléssel, magasabb felelősséggel jár, valamint 12 órás szolgálatban történik annak ellátása. Nem volt alapos az alperes munkaköri leírásban foglaltakra hivatkozása sem, mivel a töretlen bírói gyakorlat értelmében a hivatásos állományú beosztásához igazodóan kell meghatározni a munkaköri feladatokat, amely nem fedhet le több másik beosztást. Mint kifejtette, a Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos módosításával érintett időszak kapcsán is teljesül a megbízási díj valamennyi konjunktív törvényi feltétele, miután a per adataiból megállapítható volt, hogy a felperest ezen időszakban is havonta átlagosan 4-5 szolgálatát érintően bízták meg a szolgálatirányító parancsnoki feladatok ellátásával, a magasabb besorolású feladatkörből eredő fokozott felelősség, valamint az eltérő feladatok adminisztrációs és ügyintézési terhei, ezáltal a jelentős többletmunka igazolt. Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján jogosult a megbízási díjra. A keresetben megjelölt, az ellátott feladatok volumenéhez igazodó megbízási díj mértékét alaposnak, a teljesített többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását; másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte; harmadlagosan pedig az elsőfokú ítélet megváltoztatását akként, hogy a másodfokú bíróság a felperes javára megítélt 502.450 forint marasztalási összeget 289.875 forinttal csökkentse. Másodfokú perköltségigényt előterjesztett. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 268. §-át, ezért az ítélet részben okszerűtlenül értékelt bizonyítékokon alapul; továbbá megsértette a Hszt. 45. § (1) bekezdését, 71. § (1) bekezdésének c) pontját, illetve (3), (5) és (6) bekezdését.

[7] Elsődleges fellebbezési kérelme kapcsán arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást csak részben derítette fel, a felperes személyes meghallgatásán túl egyéb bizonyítási eljárást nem folytatott, ezáltal nem kerülhetett olyan helyzetbe, hogy vizsgálni és értékelni tudja a többlet-feladatellátás mértékét a megbízási díj összegszerűségének meghatározásához, másrésről, hogy kellően megítélhette volna a 2023. február 1. napjával módosított Hszt. 71. § (3) bekezdésében foglalt feltételek fennállását. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem tett különbséget a 2023. február 1-től 2023. szeptember 11. napjáig terjedő időtartam vonatkozásában az ezen időszakban végzett és a 2023. február 1. napját megelőzően végzett többlet-feladatellátás jelentős mértékének vizsgálata között. Ezek olyan súlyos eljárási szabálysértések, amelyek az ügy érdemére kihatóak, a meghozott ítélet hiányos

tényálláson alapul, így az eljáró bíróság okszerűtlen következtetésre jutott, ítélete megalapozatlan.

[8] Másodlagos fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy a felperes oldalán nem merült fel többlet szolgálati feladat ellátása, az elvégzett munka a felperes munkaköri kötelezettségében foglaltak szerint, annak keretei között és eseti jelleggel valósult meg. Hivatkozott a felperes 2021. április 26. és 2023. február 1. között hatályos szám1. számú és szám2 számú munkaköri leírásában foglaltakra, melyek egyrészt előírták, hogy közvetlen vezetőjének utasítása alapján a munkaköri leírásban meghatározott feladatokon túl köteles végrehajtani a külön nem nevesített, ugyanakkor a helység1kerületi1 Rendőrkapitányság tevékenységi körébe tartozó, feladatköréhez kapcsolódó mindazon eseti jellegű feladatokat, amelyek ellátására elméleti felkészültsége, szakmai ismeretei, valamint tapasztalatai alkalmassá teszik. Megjelölte továbbá a 2021. évi munkaköri leírás III/9. pontjának f) alpontját, mely lehetővé teszi a szolgálatparancsnoki feladatra történő eseti kijelölését. Érvelése szerint – a felperes által csatolt kimutatással alátámasztottan – a felperes 2022. augusztus, október, december, valamint 2023. augusztus és szeptember hónapokat kivéve lényegében több hónapos időközökkel, 1-1 alkalommal látott el, és csak egy szolgálatban szolgálatirányítói beosztásba tartozó feladatokat, ami csakis eseti jellegűnek minősülhet. A teljes peresített időszakban pedig 16 alkalommal látott el ilyen jellegű feladatot, vagyis a megjelölt 36 hónapra vetítve megállapítható, hogy több, mint két hónap is eltelt 1-1 szolgálatirányítói feladatellátás között.

[9] A 2023. február 1. és 2023. szeptember 11. közötti időszak tekintetében pedig azt szükséges vizsgálni a jogalap körében, hogy a 2023. február 1. napján hatályba lépett jogszabálmódosításra tekintettel fennállnak-e a Hszt. 71. § c) pontjában rögzített konjunktív feltételek. A többlet-feladatellátás megállapításán túl ugyanis fenn kell állnia a többletmunkavégzés feltételének, és ezen felül jelentős mértékűnek is kell lennie. A perbeli esetben semmilyen tényállítása nem volt a felperesnek arra nézve, hogy miért volt a többletfeladat ellátása többletmunka, és miért tekinthető mindez jelentősnek is.

[10] A harmadlagos fellebbezési kérelme alapjaként arra hivatkozott, hogy álláspontja szerint a 2023. februárját megelőző és azt követő időszakok összehasonlításával nem állapítható meg olyan körülmény, amely a jelentős többletteher fennállását alátámasztotta volna. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokból nem vonta le azt az okszerű következtetést, mely szerint 2023. februártól 2023. szeptember 11-ig tartó időszakban a Hszt. 71. § (3) bekezdésében rögzített többlettényállási feltétel nem valósult meg. A Hszt. módosítását követő időszakban a felperes munkavégzésében, annak mennyiségében, minőségében változás nem következett be, ezért a többlettényállási elem (jelentős többletmunkavégzés) nem áll fenn, így a kereset jogalapja ezen hónapok vonatkozásában hiányzik, melynek tükrében a marasztalási összeget 7 és fél hónapra eső megbízási díj összegével, vagyis 289.875 forinttal csökkenteni szükséges.

[11] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségében marasztalását kérte, melynek

összegét 15.000 forintban jelölte meg. Kiemelte, hogy a 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete szerinti beosztások meghatározottságából, valamint a szolgálatirányító parancsnoki beosztás tartalmára vonatkozó utasítás szabályai alapján megállapítható, hogy a szolgálatirányító parancsnok és a járőrparancsnok beosztások egymástól eltérnek. Amennyiben az adott munkakörre nézve kógens módon jogi norma meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor. Az alperes iratellenesen állítja, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem teljeskörűen tárta fel, és a tényállás kizárólag a felperes meghallgatásán alapul, illetve, hogy nem tett különbséget a 2023. február 1. előtti és utáni időszak között. A perben ráadásul az alperes a felperesi tényállításokat az egyes, más szolgálati feladatai vonatkozásában nem vitatta, ezen túl a fentieket két tanú vallomása is megerősítette. A tényállás megállapításánál a Kp. szabályai szerint [2. § (4) és (5) bekezdése] a bíróság alapvetően a felek bizonyítási indítványaihoz van kötve, így ilyen indítvány hiányában bizonyítási eljárást sem folytathat le, ily módon az alperes által hivatkozott súlyos eljárási jogszabálysértés nem áll fenn.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés megalapozatlan.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül.

[14] A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor figyelembe vette, hogy az alperes a marasztalási összeg mértékére vonatkozó bírói mérlegelést nem vitatta, azt a 2023. február 1. napját követő időszakra a jogalap vitatásán keresztül támadta. Az alperes ezen felül állította ugyan az elsőfokú ítéletnek a tényállásra vonatkozó megállapításai, valamint a bizonyítékok értékelésének helytelenségét, illetve hiányosságát, ezek tekintetében ugyanakkor eljárásjogi jogszabálysértést [Kp. 78. § (1)-(2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdése] nem állított; a bizonyítás eszközeinek felsorolását tartalmazó Pp. 268. §-ának megjelölése ennek vitatására nem alkalmas. Fellebbezésében azt sem jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással szemben mit tart helyes ténynek, és milyen bizonyíték támasztja alá állítását; mindez a fellebbezésből nem volt kiolvasható. Ez azt jelenti, hogy az alperes a tényállás helytállóságát és a bizonyítékok értékelését alaptalanul vitatta, fellebbezéséből megállapíthatóan – miután e körben anyagi jogi érvelését adta elő – valójában az elsőfokú anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. Mindez azt jelenti, hogy az ítéltábla az alperes fellebbezését kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett vizsgálhatta. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[15] Az elsőfokú bíróság helyállóan állapította meg, hogy az alperes nem vitatta a járőrparancsnok és a szolgálatirányító parancsnok beosztás eltérő jellegét, ugyanígy az ezzel összefüggő felperesi feladatellátást. Az alperes (lásd: csatolt munkaköri leírások) valóban jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok elvégzésére, melyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak és ahhoz igazodtak; ezen jogosultsága azonban nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását. Megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság arról, hogy amennyiben a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztása ellátása mellett, az alól nem mentesítve végzi, ezért a többletszolgálatért díjazásra jogosult (Hszt. 71. § (5) bekezdés).

[16] Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; a munkaköri feladatok meghatározása azonban nem lehet önkényes. A munkáltató csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni: ez a felperes esetében a járőrparancsnok beosztás volt. Az alperes iratellenesen állította fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság a felperes személyes meghallgatásán túlmenően bizonyítási eljárást nem folytatott le. A perben két tanú meghallgatására is sor került, akik alátámasztották a felperes állításait a szolgálatparancsnoki beosztás ellátására, annak volumenére és gyakoriságára vonatkozóan is: számot adtak arról, hogy a szolgálatirányító parancsnoki feladatkör magasabb terheléssel és felelősséggel jár, továbbá 12 órás szolgálatban történik az ellátása, azaz, amikor a felperes helyettesített, 12 órában kellett ellátnia a szolgálatirányító parancsnoki feladatkört, annak minden feladatával és minden felelősségével. Ezek gyakoriságát – szintén egyezően – átlagban folyamatosan havi 4-5 alkalomra tették.

[17] A 14/2017. ORFK utasítás 4. pontja határozza meg a szolgálatirányító parancsnoki munkakör célját, melynek lényege: a) az alárendelt állomány tevékenységének közvetlen irányítása, koordinálása, ellenőrzése; b) a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatala, intézkedések megtétele; c) a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információknak a döntésre, intézkedésre jogosultak felé történő továbbítása. Ez magában foglalja többek között az adott szolgálatban a fegyverek és gépjárművek kiadását és bevételét, az állomány eligazítását, a feladatok kiosztását és a beszámoltatást, az oktatási anyagok ismertetését, az állomány ellenőrzését (ruházat, felszerelés, szakszerűség), az állomány által készített iratanyagok ellenőrzését, összekészítését, továbbítását, valamint szolgálati napló és eligazító beszámoló füzet kitöltését. Ezek a járőrparancsnoki beosztáshoz képest volumenében és felelősségében is merőben eltérő feladatok ellátását, gyakorlatilag az adott szolgálatban a teljes alárendelt állomány közvetlen irányítását, koordinálását és ellenőrzését jelentik. Ezzel összefüggésben a lényeges az, hogy a következőket bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását, erre a Kúria egységesen és következetesen már több határozatában rámutatott (Kf.VII.390.247/2020/4., Kf.VII.390.389/2021/4.). A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat ellátása okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak

tekinthető-e. Amennyiben az adott szolgálati beosztás mellett, az alól történő mentesítés nélkül rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatként értékelendő. A Kúria következetes – jelen perben is irányadó – gyakorlata szerint a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat is, az ilyen jellegű feladat tartós ellátása ugyanakkor nem maradhat ellentételezés nélkül, az megbízási díjra jogosít. Mindezekből következően az elsőfokú bíróság – a Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos módosítása előtti időszakra – helytállóan állapította meg, hogy a felperes többlet-feladatellátása megalapozza a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot.

[18] A perbeli esetben a felperes a járőrparancsnok beosztása melletti szolgálatirányító parancsnoki többletfeladatok ellátásáért a 2023. február 1. – 2023. szeptember 11. közötti időszakra is megbízási díjat igényelt.

[19] Az elsőfokú bíróság az alperes által eredménytelenül támadott tényállás alapján azt is helyesen értékelte, hogy a felperes az érintett hónapokban jelentős többletmunkát végzett, többletmunkavégzése a módosított törvényi kritériumoknak megfelelt. A Hszt. 71. § (3) bekezdésének módosításával a jogalkotó szándéka arra irányult, hogy a többletszolgálatért járó helyettesítési díjra az állomány tagja csak azokban az esetekben legyen jogosult, amikor a többletfeladat ellátása valóban érdemben haladja meg a szolgálati beosztásból eredő feladatellátás kereteit, amely törvényi feltétel jelen esetben megvalósult, miután az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként (a csatolt kimutatások, valamint a tanúvallomások által alátámasztottan) helytállóan állapította meg, hogy a felperes minden hónapban 4-5 szolgálatát érintően (vagyis folyamatosan, rendszeresen), ezáltal nagy arányban látott el – a saját munkaköri feladatain felül – a beosztásába nem tartozó feladatokat, azok érdemben haladták meg a beosztásból eredő szolgálatellátás kereteit, így a többlet-feladatellátás, a jelentős többletmunka igazolt. Hangsúlyozandó: az nem törvényi kívánság, hogy a felperes többletmunkavégzése a korábbi időszakhoz képest mindenképpen mennyiségi növekedést mutasson, miután fennállhat az az eset – mint a jelen perbeli tényállás alapján -, hogy a felperes által teljesített többletmunkavégzés már a Hszt. módosítását megelőző időszakban is jelentős többletmunkavégzésnek minősült, amely a Hszt. módosítás hatálybalépését követően változatlanul fennállt. A szolgálatparancsnoki feladat a járőrparancsnoki beosztáshoz képest mind jellegében, mind volumenében és felelősségét tekintve is oly mértékben eltérő, hogy annak a havi 4-5 alkalommal történő folyamatos ellátása kétségkívül megalapozza a jelentős többletmunkavégzést. Az a körülmény pedig, hogy a többlet-feladatellátás hónaponként esetleg eltérő mértékű volt, a feladatellátás hosszú ideig, rendszeresen végzett jellegét nem érinti, nem rontja le; ezért az elsőfokú bíróság – a megbízási rendszeres jellege és a jelentős többletmunka ellátása miatt – a kereset megalapozottságáról e körben, ezen kereseti időszak tekintetében is helytálló döntést hozott. A másodfokú bíróság a fentiek okán sem az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, sem annak megváltoztatására lehetőséget nem látott.

[20] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[21] A perveztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamrai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó, és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[22] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket (40.196 forint) a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[23] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. november 25.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.	dr. Kinyó Krisztina s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró